సదాకో తన వెయ్యి కాగితపు కొంగలు గాధ

ఎలియనోర్ కోయెర్

తెలుగు అనువాదం :చిలకపాటి శశిధర్

చిత్రాలు : రోనాల్డ్ హిమ్లర్

విషయసూచిక

ముందుమాట 7

1 మంచి శకునాలు 9

2 శాంతి దినోత్సవం 15

3 సదాకో రహస్యం 21

4 ఇకపై రహస్యం కాదు 28

5 ది గోల్డెన్ క్రేన్ 33

6 కన్జీ 40

7 వందల కోరికలు 48

8 చివరి రోజులు 52

9 గాలితో రేసింగ్ 60

ముగింపు 65

ముందుమాట

'సదాకో అండ్ ది థౌజండ్ పేపర్ క్రేన్స్'
అనేది 1943 నుండి 1955 వరకు జపాన్‌లో జీవించిన ఒక నిజమైన చిన్నారి జీవితం ఆధారంగా రూపొందించబడింది.

రెండవ ప్రపంచ యుద్ధాన్ని ముగించే ప్రయత్నంలో అమెరికా వైమానిక దళం హిరోషిమా నగరంపై అణుబాంబు వేసినప్పుడు ఆమె అక్కడే ఉన్నారు. పదేళ్ల తర్వాత ఆ బాంబు నుండి వెలువడిన రేడియేషన్ కారణంగా ఆమె మరణించారు.

ఆమె ధైర్యం సదాకోను జపాన్‌లోని పిల్లలకు ఆదర్శమూర్తిగా నిలిపింది. ఇది సదాకో కథ.

1.

మంచి శకునాలు

సదాకో పరుగు పందెం కోసం పుట్టింది. ఆమె నడవకముందే పరుగెత్తడం నేర్చుకుందని ఆమె తల్లి ఎప్పుడూ చెప్పేది.

1954 ఆగస్టు నెలలో ఒక ఉదయం, సదాకో దుస్తులు ధరించిన వెంటనే వీధిలోకి పరుగెత్తింది. జపాన్ ఉదయపు సూర్యకిరణాలు ఆమె నల్లటి జుట్టులోని గోధుమ రంగు మెరుపులను తాకాయి. నీలాకాశంలో ఒక్క మేఘపు ఛాయ కూడా లేదు. అది ఒక శుభసూచకం, ఎందుకంటే సదాకో ఎల్లప్పుడూ మంచి శకునాలు కోసం వెతుకుతూ ఉండేది.

ఇంట్లో ఆమె సోదరి, ఇద్దరు సోదరులు ఇంకా బొంతల్లో నిద్రపోతున్నారు. ఆమె తన అన్నయ్య మసాహిరోను వేళ్ళతో పొడిచింది.

"లే, బద్ధకస్తుడా!" అంది ఆమె. "ఈ రోజు శాంతి దినం!"

మసాహిరో మూలుగుతూ ఆవలింత తీశాడు. అతనికి వీలైనంత సేపు నిద్రపోవాలని ఉంది అయితే చాలా మంది పద్నాలుగేళ్ల అబ్బాయిలలాగే, అతనికి తినడం కూడా చాలా ఇష్టం. బీన్స్ సూప్ యొక్క సువాసన తగలగానే, మసాహిరో లేచాడు. కొద్దిసేపటికే మిట్సు మరియు ఎయిజి కూడా మేల్కొన్నారు.

సదాకో ఈజీకి బట్టలు వేసుకోవడానికి సహాయం చేసింది. వాడికి ఆరేళ్లు, కానీ అప్పుడప్పుడు సాక్సునో లేక చొక్కానో పోగొట్టుకునేవాడు. ఆ తర్వాత, సదాకో బొంతలని మడిచింది. తొమ్మిదేళ్ల వయసున్న ఆమె సోదరి మిట్సుయే, వాటిని అల్మరాలో సర్దడానికి సహాయం చేసింది.

సుడిగాలిలా వంటగదిలోకి దూసుకువస్తూ, సదాకో, "అమ్మా! నేను కార్నివాల్‌కు వెళ్ళాలని చాలా ఆత్రుతగా ఉన్నాను. దయచేసి మనం అల్పాహారం త్వరగా ముగించగలమా?" అని అడిగింది.

ఆమె తల్లి అన్నం, సూప్‌తో పాటు వడ్డించడానికి ఊరగాయ ముల్లంగిని తరుగుతూ పనిలో నిమగ్నమై ఉంది. ఆమె సదాకో వైపు కఠినంగా చూసింది. "నీకు పదకొండేళ్లు, ఇంకాస్త తెలివి ఉండాలి," అని గద్దించింది, "దీన్ని కార్నివాల్ అని పిలవకూడదు. ప్రతి సంవత్సరం ఆగస్టు ఆరవ తేదీన, మన నగరంపై అణుబాంబు పడినప్పుడు మరణించిన వారిని మనం తలచుకుంటాము. అది ఒక స్మారక దినం,"

ససాకి గారు వెనుక వరండా నుండి లోపలికి వచ్చారు. "అవును," ఆయన అన్నారు. "సదాకో చాన్ , నువ్వు తప్పకుండా గౌరవం చూపించాలి. ఆ భయంకరమైన రోజు నీ సొంత నానమ్మ చంపబడింది."

నేను నానామ్మ “ఒబా చాన్ ను గౌరవిస్తాను” ,అని సదాకో చెప్పింది. "నేను ప్రతి ఉదయం ఆమె ఆత్మకు ప్రార్థన చేస్తాను. ఈ రోజు నేను చాలా ఉల్లాసంగా ఉన్నాను, అంతే."

"నిజానికి, ఇప్పుడు మనం ప్రార్థనలు చేసుకోవాల్సిన సమయం ఇది ,అని ఆమె తండ్రి అన్నారు.

ససాకి కుటుంబం చిన్న పూజా వేదిక చుట్టూ చేరింది. అక్కడ బంగారు ఫ్రేములో ఓబా చాన్ చిత్రం ఉంది. సదాకో పైకప్పు వైపు చూస్తూ, తన అమ్మమ్మ ఆత్మ పూజా వేదిక పైన ఎక్కడైనా తేలుతోందేమోనని సందేహించింది.

"సడకో చాన్ -!ససాకి గారూ ఘాటుగా అన్నాడు.

సదాకో త్వరగా తల దిన్చింది. ససాకి గారు మాట్లాడుతుండగా ఆమె అటూ ఇటూ కదులుతూ, తన కాలి వేళ్ళను మెలితిప్పింది. తమ పూర్వీకుల ఆత్మలు సుఖంగా, శాంతిగా ఉండాలని ఆయన ప్రార్థించాడు. తనకు క్షౌరశాల ఉన్నందుకు ఆయన కృతజ్ఞతలు తెలిపాడు. తన మంచి పిల్ల కలిగినందుకు ఆయన కృతజ్ఞతలు తెలిపాడు. మరియు లుకేమియా అనే అణుబాంబు వ్యాధి నుండి తన కుటుంబం రక్షించబడాలని ఆయన ప్రార్థించాడు.

తొమ్మిదేళ్ల క్రితమే హిరోషిమాపై అణుబాంబు వేసినప్పటికీ, ఆ వ్యాధితో ఇంకా చాలా మంది ఇంకా చనిపోతున్నారు. అది గాలిని రేడియేషన్‌తో నింపేసింది—అది ఒక రకమైన విషం—అది మనుషుల శరీరంలో చాలా కాలం పాటు ఉండిపోయింది.

అల్పాహారం సమయంలో సదాకో తన సూప్, అన్నాన్ని గబగబా మింగేసింది. మసాహిరో, ఆకలితో ఉన్న డ్రాగన్‌లలా తినే అమ్మాయిల గురించి మాట్లాడటం మొదలుపెట్టాడు. కానీ సదాకో అతని వెక్కిరింపును వినలేదు. ఆమె ఆలోచనలు గతేడాది శాంతి దినోత్సవం చుట్టూ తిరుగుతున్నాయి. ఆమెకు జనసమూహాలు, సంగీతం, బాణాసంచా అంటే చాలా ఇష్టం. సదాకోకి ఇప్పటికీ ఆ దూది మిఠాయి రుచి గుర్తొస్తోంది.

ఆమె అందరికంటే ముందే అల్పాహారం ముగించింది. ఆమె ఒక్కసారిగా లేవగానే, సదాకో దాదాపు బల్లను పడగొట్టేసింది. ఆమె తన వయసుకు మించి పొడవుగా ఉండేది, ఆమె పొడవాటి కాళ్లు ఎప్పుడూ అడ్డుగా ఉన్నట్లు అనిపించేవి.

"రా, మిట్సు చాన్ ," అంది ఆమె. "మనం త్వరగా వెళ్ళడానికి వీలుగా ముందు గిన్నెలు కడుగుదాం."

వంటగది శుభ్రంగా, చక్కగా ఉన్నప్పుడు, సదాకో తన జడలకు ఎర్రటి రిబ్బన్లు కట్టుకుని, తలుపు దగ్గర అసహనంగా నిలబడింది.

"సదాకో చాన్ ," ఆమె తల్లి మెల్లగా అంది, “మనము ఏడున్నర వరకు బయలుదేరము. వెళ్ళే సమయం అయ్యే వరకు నువ్వు ప్రశాంతంగా కూర్చోవచ్చు."

సదాకో టాటామి చాప మీద ధబ్ అని శబ్దంతో కూర్చుంది. ఏ విషయమూ ఆమె తల్లిదండ్రులను తొందరపెట్టదు. ఆమె అక్కడ కూర్చుని ఉండగా, ఒక బొచ్చు సాలీడు గది అంతటా అటూ ఇటూ తిరిగింది. సాలీడు ఒక శుభశకునము. ఇప్పుడు ఆ రోజు అద్భుతంగా ఉంటుందని సదాకోకు నమ్మకం కలిగింది. ఆమె ఆ కీటకాన్ని తన చేతుల్లోకి తీసుకుని జాగ్రత్తగా బయట విడిచిపెట్టింది.

"అది తెలివితక్కువతనం," అన్నాడు మసాహిరో. "సాలీళ్ళు నిజంగా అదృష్టాన్ని తీసుకురావు."

"వేచి చూడు!" అని సదాకో ఉల్లాసంగా అంది.

2.
శాంతి దినం

కుటుంబం బయలుదేరినప్పుడు, అప్పటికే వాతావరణం వెచ్చగా ఉంది మరియు రద్దీగా ఉండే వీధులపై దుమ్ము పేరుకుపోయింది. సదాకో తన ప్రాణస్నేహితురాలు చిజుకో ఇంటికి ముందుగా పరుగెత్తింది. వారిద్దరూ ఎల్.కే.జి. నుంచే స్నేహితులు. ఒకే కొమ్మపై ఉన్న రెండు పైన్ సూదుల వలె తాము ఎప్పటికీ సన్నిహితంగా ఉంటామని సదాకోకు గట్టి నమ్మకం.

చిజుకో చేయి ఊపి ఆమె వైపు నడిచింది. సదాకో నిట్టూర్చింది. కొన్నిసార్లు తన స్నేహితురాలు ఇంకొంచెం వేగంగా కదిలితే బాగుండునని ఆమెకు అనిపించేది. "తాబేలులా నెమ్మదిగా ఉండకు!" అని ఆమె అరిచింది. "మనం ఏమీ కోల్పోకుండా ఉండాలంటే త్వరపడదాం."

"సదాకో చాన్ , ఈ ఎండలో నెమ్మదిగా వెళ్ళు," ఆమె తల్లి వెనుక నుండి పిలిచింది. కానీ అప్పటికే చాలా ఆలస్యమైపోయింది. ఆ అమ్మాయిలు అప్పటికే వీధిలో పరుగు పందెంలా పరుగెడుతున్నారు.

శ్రీమతి ససాకి ముఖం చిట్లించారు. "సదాకో ఎప్పుడూ అందరికన్నా ముందు ఉండాలనే ఆత్రుతతో ఉంటుంది, అందుకే ఆమె ఒక్క క్షణం కూడా ఆగి వినదు," అన్నారు.

ససాకి గారు నవ్వుతూ, "మరి, ఆమె పరుగెత్తగలిగి, గెంతులు వేయగలిగి, దూకగలిగినప్పుడు నడవడం ఎప్పుడైనా చూశారా?" అన్నారు. సదాకో అంత వేగంగా, బలంగా పరుగెత్తేది కాబట్టి ఆయన గొంతులో గర్వం ధ్వనించింది.

శాంతి ఉద్యానవనం ప్రవేశద్వారం వద్ద ప్రజలు స్మారక భవనం గుండా నిశ్శబ్దంగా నడిచారు. గోడలపై నాశనమైన నగరంలో మరణించిన మరియు మరణిస్తున్న వారి ఛాయాచిత్రాలు ఉన్నాయి. అణుబాంబు—ఆ పిడుగు—హిరోషిమాను ఎడారిగా మార్చేసింది.

సదాకో ఆ భయానక చిత్రాలను చూడాలనుకోలేదు. ఆమె చిజుకో చేతిని గట్టిగా పట్టుకుని భవనం గుండా వేగంగా నడిచింది.

"నాకు ఆ పిడుగు గుర్తు ఉంది," సదాకో తన స్నేహితురాలి చెవిలో గుసగుసలాడింది, "లక్ష సూర్యుల కాంతి మెరిసింది. ఆ తర్వాత ఆ వేడి సూదుల్లా నా కళ్ళను గుచ్చింది."

"నీకెలా అసలు విషయాలు గుర్తుంటాయి?" అని చిజుకో ఆశ్చర్యంగా అంది. "అప్పుడు నువ్వు పసిపాపవి కదా."

"అవును! నాకు ఆ విషయాలన్ని గుర్తుంన్ఆయి", సదోకో మొండిగా జవాబు ఇచ్చింది.

సూర్యుడు అస్తమించేకొద్దీ ఉత్సాహం పెరిగింది. ఆకాశం నుండి చివరి కళ్లు చెదిరే బాణసంచా ప్రదర్శన మాయమైనప్పుడు, జనం కాగితపు లాంతర్లను పట్టుకుని ఓటా నది ఒడ్డుకు వెళ్లారు.

ససాకి గారు కుటుంబంలోని ప్రతి సభ్యునికి ఒకటి చొప్పున ఆరు లాంతర్లలో జాగ్రత్తగా కొవ్వొత్తులు వెలిగించారు. ఆ లాంతర్లపై పిడుగుపాటు వల్ల మరణించిన బంధువుల పేర్లు ఉన్నాయి. సదాకో తన లాంతరు పక్కన ఓబా చాన్ పేరు రాసింది. కొవ్వొత్తులు ప్రకాశవంతంగా వెలుగుతున్నప్పుడు, ఆ లాంతర్లను ఓటా నదిలోకి వదిలారు. అవి చీకటి నీటిపై మిణుగురు పురుగుల గుంపులా సముద్రంలోకి తేలుతూ వెళ్ళాయి.

ఆ రాత్రి సదాకో ఆ రోజంతా జరిగినదంతా గుర్తు చేసుకుంటూ చాలాసేపు మేల్కొని ఉంది. మసాహిరోది పొరపాటు, అని ఆమె అనుకుంది. ఆ సొమ్ము అదృష్టాన్ని తెచ్చిపెట్టింది. రేపు, ఆమె ఆ విషయాన్ని అతనికి గుర్తు చేస్తుంది.

3. సదాకో రహస్యం

శరదృతువు ప్రారంభంలో సదాకో శుభవార్తతో ఇంటికి పరుగెత్తుకొచ్చింది. ఆమె తన చెప్పులు విప్పి, తలుపును పెద్ద మోత చేస్తూ తెరిచింది. "నేను ఇంటికి వచ్చేశాను!" అని కేక వేసింది.

ఆమె తల్లి వంటగదిలో రాత్రి భోజనం సిద్ధం చేస్తోంది. "ఎంత అద్భుతమైన విషయం జరిగిందో!"

సదాకో ఆయాసంగా అంది. "ఏం జరిగిందో ఊహించు!"

సదాకో చాన్, నీకు ఎన్నో అద్భుతమైన విషయాలు జరుగుతాయి. నేను ఊహించలేను కూడా.

"ఫీల్డ్ డే రోజున పెద్ద పరుగు పందెం!" అంది సదాకో. "రిలే జట్టు కోసం వెదురు తరగతి నుండి నన్ను ఎంపిక చేశారు," అంటూ తన స్కూల్ బ్యాగ్‌ను ఉత్సాహంగా ఊపుతూ, గదిలో అటూ ఇటూ తిరిగింది. "ఒక్కసారి ఆలోచించు, మనం గెలిస్తే, వచ్చే ఏడాది జూనియర్ హైస్కూల్‌లో నాకు జట్టులో స్థానం ఖాయం." సదాకో అన్నిటికంటే ఎక్కువగా కోరుకున్నది అదే.

రాత్రి భోజనం సమయంలో ససాకి గారు కుటుంబ గౌరవం, గర్వం గురించి సుదీర్ఘంగా ప్రసంగించారు. మసాహిరో కూడా ప్రభావితుడయ్యాడు. సదాకో ఆనందంతో తినలేకపోయింది. ఆమె సంతోషంగా నవ్వులు Aచిందిస్తూ అక్కడే కూర్చుండిపోయింది.

అప్పటి నుండి సదాకో ఆలోచనలన్నీ ఒకే దానిపై కేంద్రీకృతమయ్యాయి—రిలే పరుగు పందెం. ఆమె పాఠశాలలో ప్రతిరోజు సాధన చేసేది మరియు తరచుగా ఇంటి వరకు పరుగెత్తుకుంటూ వెళ్ళేది. మసాహిరో, ససాకి గారు యొక్క పెద్ద గడియారంతో ఆమె సమయాన్ని కొలిచినప్పుడు, సదాకో వేగం అందరినీ ఆశ్చర్యపరిచింది. బహుశా, నేను ఈ పాఠశాల మొత్తంలో అత్యుత్తమ పరుగుల

వీరవనితని అవుతానేమో అని ఆమె కలలు కంది.

చివరికి ఆ గొప్ప రోజు రానే వచ్చింది. క్రీడా కార్యక్రమాలను వీక్షించడానికి తల్లిదండ్రులు, బంధువులు, స్నేహితులు గుంపుగా పాఠశాల వద్ద గుమిగూడారు. సదాకో ఎంతగానో కంగారుపడింది, తన కాళ్లు అస్సలు పనిచేయవేమోనని భయపడింది. అవతలి జట్టు సభ్యులు అకస్మాత్తుగా తన జట్టు సభ్యుల కంటే పొడవుగా, బలంగా అనిపించారు.

సదాకో తన తల్లికి తన భావాలను చెప్పినప్పుడు, శ్రీమతి ససాకి ఇలా అన్నారు, "సదాకో చాన్ , కొంచెం భయపడటం సహజమే. కానీ చింతించకు. నువ్వు బయటకు వెళ్ళాక, నీ శక్తిమేర వేగంగా పరుగెడతావు."

అప్పుడు రిలే రేసు సమయం వచ్చింది.

"నువ్వు నీ శక్తి మేరకు ప్రయత్నించు," అని ససాకి గారు సదాకో చేతిని గట్టిగా పట్టుకుంటూ అన్నారు. "మేము నిన్ను చూసి గర్వపడతాము."

తల్లిదండ్రుల ప్రోత్సాహక మాటలు సదాకో కడుపులోని ఆందోళనను తగ్గించాయి. ఏది ఏమైనప్పటికీ వారు నన్ను ప్రేమిస్తారు, అని ఆమె అనుకుంది.

పరుగు ప్రారంభించమని సంకేతం రాగానే, సదాకో పందెం తప్ప మిగతావన్నీ మర్చిపోయింది. తన వంతు వచ్చినప్పుడు, తనకున్న శక్తినంతా ధారపోసి పరుగెత్తింది. పందెం ముగిసేసరికి కూడా సదాకో గుండె పక్కటెముకలకు తగిలి ఇంకా బాధాకరంగా కొట్టుకుంటూనే ఉంది.

అప్పుడే ఆమెకు మొదటిసారిగా వింతగా, తల తిరుగుతున్నట్లు అనిపించింది. "మీ జట్టు గెలిచింది!" అని ఎవరో అరవడం ఆమెకు అస్పష్టంగా వినిపించింది. పెదురు తరగతి వారు సదాకో చుట్టూ చేరి, కేరింతలు కొడుతూ, ఉత్సాహపరుస్తున్నారు. ఆమె కొన్నిసార్లు తల ఊపడంతో తల తిరగడం తగ్గిపోయింది.

శీతాకాలమంతా సదాకో తన పరుగు వేగాన్ని మెరుగుపరుచుకోవడానికి ప్రయత్నించింది. జూనియర్ హైలో రేసింగ్ జట్టుకు అర్హత సాధించాలంటే ఆమె ప్రతిరోజు సాధన చేయాల్సి వచ్చేది. కొన్నిసార్లు ఎక్కువసేపు పరుగెత్తిన తర్వాత మళ్లీ తలతిరగడం మొదలయ్యేది. ఈ విషయం తన కుటుంబానికి చెప్పకూడదని సదాకో నిర్ణయించుకుంది.

అది పెద్ద విషయం కాదని, ఆ తలతిరగడం తగ్గిపోతుందని ఆమె తనకు తాను సర్దిచెప్పుకోటానికిప్రయత్నించింది. కానీ అది తగ్గలేదు. మరింత తీవ్రమైంది. భయపడి, సదాకో ఆ రహస్యాన్ని తనలోనే దాచుకుంది. తన ప్రాణ స్నేహితురాలైన చిజుకోకు కూడా ఆమె ఆ విషయం చెప్పలేదు.

నూతన సంవత్సరపు ముందు రోజు రాత్రి, తన తలతిరగడాన్ని మాయం చేయాలని సదాకో మంత్రశక్తితో కోరుకుంది. ఈ రహస్యం తన దగ్గర లేకపోతే అంతా ఎంత పరిపూర్ణంగా ఉండేది! అర్ధరాత్రి ఆమె తన వెచ్చని బొంతలో ఉండగా, గుడి గంటలు మోగడం మొదలైంది. కొత్త సంవత్సరానికి మంచి ఆరంభం కలగాలని, అవి పాత సంవత్సరంలోని చెడులన్నింటినీ తరిమివేస్తున్నాయి. ప్రతి గంటా మోగినప్పుడు, సదాకో నిద్రమత్తులో తన ప్రత్యేక కోరికను కోరుకుంది.

మరుసటి ఉదయం ససాకి కుటుంబం తమ పుణ్యక్షేత్రాలను సందర్శిస్తున్న జనసమూహంలో కలిసిపోయారు. శ్రీమతి ససాకి తాను ధరించిన అత్యుత్తమ పూల పట్టు కిమోనోలో చాలా అందంగా కనిపించారు .

"మనకు స్తోమత ఉన్న వెంటనే, నేను నీకు ఒక కిమోనో కొనిస్తాను," అని ఆమె సదాకోకు మాట ఇచ్చింది. "నీ వయసున్న అమ్మాయికి ఒకటి ఉండాలి."

సదాకో తన తల్లికి సున్నితంగా కృతజ్ఞతలు తెలిపింది, కానీ ఆమెకు కిమోనో మీద ఆసక్తి లేదు. ఆమెకు జూనియర్ హైలో జట్టుతో కలిసి పందెంలో పాల్గొనడం మీద మాత్రమే శ్రద్ధ ఉండేది.

ఆనందంగా ఉన్న జనసమూహం మధ్య, సదాకో కాసేపు తన రహస్యాన్ని మరచిపోయింది. ఆ కాలపు ఉజ్వలమైన ఆనందం తన చింతలను కొట్టుకుపోనిచ్చింది. రోజు చివరిలో, ఆమె మసాహిరోతో ఇంటి వరకు పందెం పరుగెత్తి సులభంగా గెలిచింది. కొత్త సంవత్సరంలో తమను రక్షించడానికి శ్రీమతి ససాకి తలుపు పైన పెట్టిన అదృష్ట చిహ్నాలు ఉన్నాయి.

ఇలాంటి ఆరంభంతో, చెడు ఎలా జరగగలదు?

4.
ఇకపై రహస్యం కాదు

కొన్ని వారాలుగా ప్రార్థనలు, అదృష్ట చిహ్నాలు చక్కగా పనిచేసినట్లు అనిపించింది. సదాకో ఎక్కువ దూరం, వేగంగా పరిగెత్తే కొద్దీ బలంగా, ఆరోగ్యంగా ఉన్నట్లు భావించింది.

కానీ ఫిబ్రవరి నెలలోని ఒక చల్లని శీతాకాలపు రోజున అదంతా ముగిసిపోయింది. సదాకో పాఠశాల ఆవరణలో పరుగెడుతోంది. అకస్మాత్తుగా తన చుట్టూ ఉన్నదంతా గిరగిరా తిరుగుతున్నట్లు అనిపించి, ఆమె నేలమీద కుప్పకూలిపోయింది. ఉపాధ్యాయులలో ఒకరు సహాయం చేయడానికి పరుగెత్తుకొచ్చారు.

"నేను... నేను బహుశా అలసిపోయాను," అని సదాకో బలహీనమైన స్వరంతో చెప్పింది. ఆమె లేచి నిలబడటానికి ప్రయత్నించినప్పుడు, ఆమె కాళ్లు తడబడి మళ్లీ కింద పడిపోయింది. ఉపాధ్యాయురాలు ఈ విషయం ససాకి గారికి చెప్పమని మిత్సును ఇంటికి పంపించారు.

అతను తన బార్బర్‌షాప్ నుండి బయలుదేరి సదాకోను రెడ్ క్రాస్ ఆసుపత్రికి తీసుకువెళ్లాడు. వారు భవనంలోకి ప్రవేశించగానే సదాకోకు భయం వేసింది. ఈ ఆసుపత్రిలోని ఒక భాగం ప్రత్యేకంగా అణుబాంబు వ్యాధితో బాధపడేవారి కోసం కేటాయించబడింది.

కొద్ది నిమిషాల్లోనే సదాకో పరీక్షా గదిలోకి వెళ్లింది, అక్కడ ఒక నర్సు ఆమె ఛాతీకి ఎక్స్-రే తీసి, కొంత రక్తం తీసుకుంది. డాక్టర్ నుమాటా ఆమె వీపు తట్టి, చాలా ప్రశ్నలు అడిగారు. సదాకోను చూడటానికి మరో ముగ్గురు డాక్టర్లు లోపలికి వచ్చారు. వారిలో ఒకరు తల ఊపి, ఆమె జుట్టును సున్నితంగా నిమిరారు.

అప్పటికే సదాకో కుటుంబంలోని మిగతా వారందరూ ఆసుపత్రికి చేరుకున్నారు. ఆమె తల్లిదండ్రులు డాక్టర్ ఆఫీసులో ఉన్నారు. సదాకోకి వారి గొంతుల గుసగుసలు వినిపిస్తున్నాయి. ఒకసారి ఆమె తల్లి, "లుకేమియా! కానీ అది అసాధ్యం!" అని అరిచింది. ఆ భయంకరమైన మాట వినగానే సదాకో తన చేతులతో చెవులు మూసుకుంది.

ఆమెకు ఇంకేమీ వినాలని లేదు. నిజానికి ఆమెకు లుకేమియా లేదు. ఎందుకంటే, ఆ అణుబాంబు ఆమెను కనీసం గీరలేదు కూడా.

నర్సు యసునగా సదాకోను ఆసుపత్రి గదుల్లో ఒకదానికి తీసుకువెళ్లి, ఆమెకు ధరించడానికి ఒక రకమైన పత్తి కిమోనో ఇచ్చింది. సదాకో మంచం ఎక్కిన వెంటనే ఆమె కుటుంబ సభ్యులు లోపలికి వచ్చారు.

శ్రీమతి ససాకి సదాకో భుజం మీద చేతులు వేసి, "నువ్వు ఇక్కడ కొద్దిసేపు ఉండాలి," అని ఉత్సాహంగా చెప్పడానికి ప్రయత్నిస్తూ అన్నారు, "కానీ నేను ప్రతి సాయంత్రం వస్తాను."

"మరియు మేము పాఠశాల తర్వాత మిమ్మల్ని చూడటానికి వస్తాము," అని మసాహిరో వాగ్దానం చేశాడు.

మిట్సు మరియు ఎయిజి భయంతో, నివ్వెరపోయిన కళ్ళతో తలూపారు.

"నాకు నిజంగా అణుబాంబు జబ్బు ఉందా?" అని సదాకో తన తండ్రిని అడిగింది.

ససాకి గారి కళ్లలో ఆందోళన కనిపించింది, కానీ ఆయన, "డాక్టర్లు కొన్ని పరీక్షలు చేయాలనుకుంటున్నారు—అంతే" అని మాత్రమే అన్నారు.

అతను ఒక క్షణం ఆగి, "వాళ్ళు మిమ్మల్ని ఇక్కడ కొన్ని వారాల పాటు ఉంచవచ్చు" అని అన్నాడు.

కొన్ని వారాలు! సదాకోకి అవి సంవత్సరాలుగా అనిపించాయి. ఆమె జూనియర్ హైస్కూల్ పట్టభద్రోత్సవాన్ని కోల్పోతుంది. అంతకన్నా దారుణంగా, ఆమె రేసింగ్ జట్టులో భాగం కాదు. సదాకో గట్టిగా మింగి, ఏడవకుండా ఉండటానికి ప్రయత్నించింది.

శ్రీమతి ససాకి సదాకోను ఎంతో శ్రద్ధగా చూసుకుంది. ఆమె దిండ్లను సర్ది, దుప్పటిని నునుపుగా చేసింది.

ససాకి గారు గొంతు సవరించుకుని, "మీకు... మీకు ఏమైనా కావాలా?" అని అడిగాడు.

సదాకో తల అడ్డంగా ఊపింది. ఆమెకు నిజంగా కావలసిందల్లా ఇంటికి వెళ్ళడమే. కానీ ఎప్పుడు? ఆమె కడుపులో భయం తో నిండిన చల్లటి ఉండ చోటుచెసుకుంది . ఈ ఆసుపత్రిలోకి వెళ్ళిన చాలా మంది తిరిగి బయటకు రాలేదని ఆమె విన్నది.

తరువాత, సదాకో విశ్రాంతి తీసుకోవడానికి వీలుగా నర్స్ యసునగా మిగతావారిని పంపించివేసింది. ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు, సదాకో దిండులో ముఖం దాచుకుని చాలాసేపు ఏడ్చింది. అంతకు ముందెన్నడూ ఆమె అంత ఒంటరితనాన్ని, దుఃఖాని అనుభవించ లేదు.

5.
బంగారు కొంగ

మరుసటి ఉదయం సదాకో నెమ్మదిగా నిద్రలేచింది. తన తల్లి అల్పాహారం తయారుచేసే బాగా అలవాటు అయిన శబ్దాల కోసం ఆమె చెవులు రిక్కించుకుంది, కానీ అక్కడ ఆసుపత్రికి సంబంధించిన కొత్త, వేరు శబ్దాలు మాత్రమే వినిపించాయి. సదాకో నిట్టూర్చింది. నిన్నటిది ఒక పీడకల మాత్రమే అయి ఉండాలని ఆమె ఆశించింది. నర్స్ యసునగా ఆమెకు ఇంజెక్షన్ ఇవ్వడానికి లోపలికి వచ్చినప్పుడు, ఆ సంఘటన మరింత వాస్తవంగా అనిపించింది.

"ఆసుపత్రిలో ఉన్నప్పుడు ఇంజెక్షన్లు వేయించుకోవడం సహజం," అని బొద్దుగా ఉన్న నర్సు చురుకుగా చెప్పింది. "నీకు అలవాటైపోతుంది."

"ఈ జబ్బు త్వరగా తగ్గిపోతే బాగుండు, అప్పుడు నేను ఇంటికి వెళ్ళిపోతాను," అని సదాకో విచారంగా అంది.

ఆ మధ్యాహ్నం సదాకోను చూడటానికి వచ్చిన మొదటి వ్యక్తి చిజుకో. ఆమె తన వీపు వెనుక ఏదో దాచి, మర్మంగా నవ్వుతూ, "కళ్ళు మూసుకో," అంది. సదాకో కళ్ళు గట్టిగా మూసుకుంటుండగా, చిజుకో మంచం మీద కొన్ని కాగితపు ముక్కలు, కత్తెర పెట్టింది. "ఇప్పుడు నువ్వు చూడవచ్చు," అంది.

"అది ఏమిటి?" అని సదాకో ఆ కాగితం వైపు రెప్పవేయ్యకుండా చూస్తూ అడిగింది.

చిజుకో తనను తాను మెచ్చుకుంది. "నువ్వు బాగుపడటానికి నేను ఒక మార్గం కనుగొన్నాను," అని ఆమె గర్వంగా చెప్పింది. "చూడు!" ఆమె ఒక బంగారు కాగితపు ముక్కను పెద్ద చతురస్రంగా కత్తిరించింది. కొద్ది సమయంలోనే ఆమె దానిని పదే పదే మడిచి ఒక అందమైన కొంగగా తయారుచేసింది.

సదాకో అయోమయానికి గురైంది. "కానీ ఆ కాగితపు పక్షి నన్ను ఎలా బాగు చేయగలదు?"

"ఆ కొంగ కథ నీకు గుర్తు లేదా?" అని చిజుకో అడిగింది. "అది వెయ్యి సంవత్సరాలు జీవిస్తుందట. ఎవరైనా అనారోగ్యంతో ఉన్నవారు వెయ్యి కాగితపు కొంగలను మడిస్తే, దేవతలు వారి కోరికను తీర్చి, వారిని తిరిగి ఆరోగ్యవంతులుగా చేస్తారట." ఆమె ఆ కొంగను సదాకోకు అందిస్తూ, "ఇదిగో నీ మొదటిది," అంది.

సదాకో కళ్ళలో నీళ్ళు నిండిపోయాయి. అదృష్ట చిహ్నాన్ని తీసుకురావడం,తాను ఇటువంటివి నమ్మనప్పటికీ ,చిజుకో ఎంత మంచిదో! సదాకో ఆ బంగారు కొంగను తీసుకుని ఒక కోరిక కోరుకుంది. ఆ పక్షిని తాకినప్పుడు ఆమెకు ఒక వింతైన భావన కలిగింది. ఇది తప్పకుండా ఒక మంచి శకునమై ఉండాలి.

"ధన్యవాదాలు, చిజుకో చాన్ ," ఆమె గుసగుసలాడింది. "నేను దీన్ని ఎప్పటికీ వదులుకోను."

కాగితంతో పనిచేయడం మొదలుపెట్టినప్పుడు, కొంగను మడవడం చూసినంత సులభం కాదని సదాకోకు తెలిసింది. చిజుకో సహాయంతో ఆమె కష్టమైన భాగాలను ఎలా చేయాలో నేర్చుకుంది. పది పక్షులను తయారు చేసిన తర్వాత, సదాకో వాటిని బంగారు కొంగ పక్కన బల్లపై వరుసగా పెట్టింది. కొన్ని కొంచెం వంకరగా ఉన్నాయి, కానీ అదొక ఆరంభం.

"ఇప్పుడు నేను కేవలం తొమ్మిది వందల తొంభై మాత్రమే తయారు చేయాలి," అని సదాకో చెప్పింది. దగ్గరలో బంగారు కొంగ ఉండటంతో, ఆమె సురక్షితంగా, అదృష్టంగా భావించింది. ఎందుకంటే, కొన్ని వారాల్లో ఆమె ఆ వెయ్యిని పూర్తి చేయగలదు. అప్పుడు ఆమె ఇంటికి వెళ్ళడానికి తగినంత బలంగా ఉంటుంది.

ఆ సాయంత్రం మసాహిరో పాఠశాల నుండి సదాకో హోంవర్క్ తీసుకువచ్చాడు. అతను కొంగలను చూసి, "నీ పక్షులను ప్రదర్శించడానికి ఆ చిన్న బల్ల మీద సరిపడా స్థలం లేదు. నేను వాటిని నీ కోసం పైకప్పుకు వేలాడదీస్తాను," అన్నాడు.

సదాకో ముఖం నిండా నవ్వుతో ఉంది. "నేను తయారుచేసే ప్రతి కొంగను వేలాడదీస్తానని మాట ఇస్తావా?" అని ఆమె అడిగింది.

మసాహిరో వాగ్దానం చేశాడు.

"అలాగే!" సదాకో అల్లరి మెరుపులతో కళ్ళలో నీళ్ళు తిరుగుతూ అంది. "అయితే ఆ వెయ్యి కొంగలని వేలడతీస్తావా?"

"వెయ్యి!" ఆమె సోదరుడు మూలిగాడు. "నువ్వు తమాషా చేస్తున్నావు!"

సదాకో అతనికి కొంగల కథ చెప్పింది.

మసాహిరో తన నిటారుగా ఉన్న నల్లటి జుట్టును చేతితో సవరించుకున్నాడు. "నువ్వు నన్ను మోసం చేశావు!" అని అతను చిరునవ్వుతో అన్నాడు. "కానీ నేను ఎలాగైనా చేస్తాను." అతను నర్స్ యసునాగా నుండి కొంత దారం, మేకులు తీసుకుని మొదటి పది కొంగలను వేలాడదీశాడు. బంగారు కొంగ బల్ల మీద దాని గౌరవ స్థానంలోనే ఉండిపోయింది.

రాత్రి భోజనం తర్వాత శ్రీమతి ససాకి మిట్సు మరియు ఎయిజిలను ఆసుపత్రికి తీసుకువచ్చారు. పక్షులను చూసి అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు. అవి శ్రీమతి ససాకికి ఒక ప్రసిద్ధ పాత పద్యాన్ని గుర్తు చేశాయి:

రంగుల కాగితాల నుండి

కొంగలు మా ఇంట్లోకి ఎగురుతూ వస్తాయి.

మిట్సుయే ,ఈజీలకు బంగారు కొంగ బాగా నచ్చింది. కానీ శ్రీమతి ససాకి, దానిపై గులాబీ రంగు గొడుగులు ఉన్న, అందమైన ఆకుపచ్చ కాగితంతో చేసిన అన్నిటికన్నా చిన్నదాన్ని ఎంచుకున్నారు. "ఇదే నా ఎంపిక," ఆమె అన్నారు, "ఎందుకంటే చిన్నవి తయారు చేయడమే అన్నిటికన్నా కష్టం."

సందర్శన సమయం ముగిశాక, ఆసుపత్రి గదిలో చాలా ఒంటరిగా అనిపించింది. ఎంత ఒంటరిగా అంటే, తన ధైర్యాన్ని నిలబెట్టుకోవడానికి సదాకో మరిన్ని కొంగలను మడిచింది.

పదకొండు... నేను బాగుపడితే బాగుండు.

పన్నెండు ... నేను బాగుపడితే బాగుండు ....

6.
కెన్జీ

సదాకో అదృష్టపు కొంగల కోసం అందరూ కాగితం దాచిపెట్టారు. చిజుకో పెదురు తరగతి నుండి రంగుల కాగితం తెచ్చింది. నాన్న మంగల దుకాణం నుండి ప్రతి కాగితపు ముక్కను దాచిపెట్టారు. నర్స్ యసునాగా కూడా సదాకోకు మందుల ప్యాకెట్ల నుండి చుట్టిన కాగితాలను ఇచ్చింది. ఇక మసాహిరో, తాను మాట ఇచ్చినట్లే, పక్షులన్నింటినీ వేలాడదీశాడు. కొన్నిసార్లు అతను ఒకే దారానికి చాలా పక్షులను గుచ్చాడు. అన్నిటికన్నా పెద్ద కొంగలు ఒంటరిగా ఎగిరాయి.

తరువాతి కొన్ని నెలల్లో, సదాకో దాదాపుగా కోలుకున్నట్లు అనిపించిన సందర్భాలు ఉన్నాయి. అయినప్పటికీ, ఆమె ఆసుపత్రిలోనే ఉండటం మంచిదని డాక్టర్ నుమాటా చెప్పారు. ఈపాటికి తనకు లుకేమియా ఉందని సదాకో గ్రహించింది, కానీ కొంతమంది రోగులు ఆ వ్యాధి నుండి కోలుకుంటారని కూడా ఆమెకు తెలుసు. తాను కూడా కోలుకుంటానని ఆమె ఆశించడం ఎప్పుడూ ఆపలేదు.

మంచి రోజులలో సదాకో తీరిక లేకుండా ఉండేది. ఆమె తన హోంవర్క్ చేసుకునేది, స్నేహితులకు మరియు కలం స్నేహితులకు ఉత్తరాలు రాసేది, మరియు తన సందర్శకులను ఆటలు, పొడుపు కథలు మరియు పాటలతో అలరించేది. సాయంత్రం ఆమె ఎల్లప్పుడూ కాగితపు కొంగలను తయారు చేసేది. ఆమె తయారు చేసిన కొంగల సంఖ్య మూడు వందలకు పైగా పెరిగింది. ఇప్పుడు ఆ పక్షులు చక్కగా మడవబడ్డాయి. ఆమె వేళ్లు నిశ్చయంగా, ఎలాంటి తప్పులు లేకుండా వేగంగా పనిచేసేవి.

క్రమంగా ఆ అణుబాంబు వ్యాధి సదాకో శక్తిని హరించివేసింది. తను నొప్పి ఎలా వుంటుందో తెలుసుకుంది. కొన్నిసార్లు తలతిరిగి కొట్టుకునేంతటి తలనొప్పులు ఆమెను చదవడం, రాయడం మానిపించాయి. మరికొన్నిసార్లు ఆమె ఎముకలు మండిపోతున్నట్లు అనిపించేవి. ఇంకా తరచుగా వచ్చే కళ్ళు తిరగడం సదాకోను గాఢమైన చీకటిలోకి నెట్టివేసేవి. తరచుగా, ఆమె కిటికీ పక్కన కూర్చుని, పెరట్లో ఉన్న మేపుల్ చెట్టు వైపు దీర్ఘంగా చూడటం తప్ప మరేమీ చేయలేనంత బలహీనంగా ఉండేది. ఆమె తన ఒడిలో బంగారు కొంగను పట్టుకుని గంటల తరబడి అక్కడే ఉండిపోయేది.

ఒకరోజు సదాకో చాలా అలసిపోయి ఉన్నప్పుడు, నర్స్ యసునాగా ఆమెను వీల్‌చైర్‌లో కూర్చోబెట్టుకుని, కాస్త ఎండ తగలడం కోసం వరండాలోకి తీసుకువచ్చింది. అక్కడ సదాకో కెన్జీని మొదటిసారి చూసింది. అతనికి తొమ్మిదేళ్లు, తన వయసుకు తగినంతగా ఎదగలేదు. సదాకో అతని సన్నని ముఖాన్ని, మెరుస్తున్న నల్లని కళ్ళను రెప్పవేయ్యకుండా చూస్తూ ఉండిపోయింది.

"హలో!" అంది ఆమె. "నా పేరు సదాకో."

కెన్జీ మెల్లగా, మృదువైన స్వరంతో సమాధానమిచ్చాడు. త్వరలోనే వారిద్దరూ పాత స్నేహితుల్లా మాట్లాడుకోవడం మొదలుపెట్టారు. కెన్జీ చాలాకాలంగా ఆసుపత్రిలోనే ఉన్నాడు, కానీ అతన్ని చూడటానికి కొద్దిమందే వచ్చేవారు. అతని తల్లిదండ్రులు చనిపోయారు, అతను దగ్గరలోని ఒక పట్టణంలో ఉన్న తన అత్తతో కలిసి నివసించేవాడు.

"ఆమె చాలా వృద్ధురాలు, అందుకే వారానికి ఒకసారి మాత్రమే నన్ను చూడటానికి వస్తుంది," అని కెంజీ అన్నాడు. "నేను చాలా సమయం చదువుకుంటూ ఉంటాను."

కెన్జీ ముఖంలోని విచారాన్ని చూసి సదాకో ముఖం తిప్పుకుంది.

"అది నేను పట్టించుకోను ," అతను అలసటతో కూడిన నిట్టూర్పుతో కొనసాగించాడు, "ఎందుకంటే నేను త్వరలో చనిపోతాను. బాంబు వల్ల నాకు లుకేమియా వచ్చింది."

"కానీ నీకు లుకేమియా రాదు కదా," సదాకో చటుక్కున అంది. "అప్పుడు నువ్వు పుట్టనే లేదు."

"అది ముఖ్యం కాదు," అన్నాడు కెంజీ. "ఆ విషం మా అమ్మ శరీరంలో ఉంది, అది నాకు ఆమె నుంచే సోకింది."

సదాకో అతన్ని ఓదార్చాలని ఎంతగానో అనుకుంది, కానీ ఏం చెప్పాలో ఆమెకు తోచలేదు. అప్పుడు ఆమెకు కొంగలు గుర్తొచ్చాయి. "నేను చేసినట్టుగా నువ్వు కూడా కాగితపు కొంగలను తయారు చేయవచ్చు, అప్పుడు ఒక అద్భుతం జరుగుతుంది," అంది ఆమె.

"నాకు క్రేన్‌ల గురించి తెలుసు," అని కెన్జీ నెమ్మదిగా బదులిచ్చాడు, "కానీ ఇప్పుడు చాలా ఆలస్యమైపోయింది. దేవుళ్ళు కూడా ఇప్పుడు నాకు సహాయం చేయలేరు."

సరిగ్గా అప్పుడే నర్స్ యసునగా వాకిలి మీదకు వచ్చింది. "కెన్జీ, నీకు ఇలాంటి విషయాలు ఎలా తెలుసు?" అని ఆమె కఠినంగా అడిగింది.

అతను ఆమె వైపు తీక్షణంగా చూశాడు. "నాకు తెలుసు," అన్నాడు. "అంతేకాకుండా, నేను చార్టులో నా రక్తపు లెక్కను చూసుకోగలను. రోజురోజుకీ అది మరింత దిగజారుతోంది."

నర్సు కంగారుపడింది,

"ఎంత వాగుడుకాయ!" అంది ఆమె. " నువ్వే వాగి

వాగి అలసిపోతున్నావు." అంటూ ఆమె కెన్జీని వీల్‌చైర్‌లో లోపలికి తోసింది.

తన గదికి తిరిగి వచ్చాక సదాకో ఆలోచనలో పడింది. జబ్బుపడి, కుటుంబం ఎవరూ లేకపోతే ఎలా ఉంటుందో ఊహించుకోవడానికి ప్రయత్నించింది. కెంజీ ధైర్యవంతుడు, అంతే. ఆమె తన దగ్గరున్న అత్యంత అందమైన కాగితంతో ఒక పెద్ద కొంగను తయారు చేసి, హాలు అవతల ఉన్న అతని గదికి పంపింది. బహుశా అది అతనికి అదృష్టాన్ని తెస్తుందేమో. ఆ తర్వాత ఆమె తన గుంపు కోసం మరిన్ని పక్షులను మడిచింది.

మూడు వందల తొంభై ఎనిమిది.

మూడు వందల తొంభై తొమ్మిది ...

ఒక రోజు కెన్జీ వాకిలి మీద కనిపించలేదు. ఆ రాత్రి పొద్దుపోయాక, హాలులో ఒక మంచాన్ని దొర్లించుకుంటూ వెళ్తున్న చప్పుడు సదాకోకు వినిపించింది. కెన్జీ చనిపోయాడని చెప్పడానికి నర్స్ యసునగా లోపలికి వచ్చింది. సదాకో గోడ వైపు తిరిగి కన్నీళ్లు పెట్టుకుంది.

కొంతసేపటికి ఆమె తన భుజంపై నర్సు యొక్క సున్నితమైన చేతిని అనుభూతి చెందింది. "కిటికీ దగ్గర కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం," అని నర్సు యసునగా దయతో కూడిన స్వరంతో అంది.

సదాకో చివరికి ఏడుపు ఆపి, వెన్నెల వెలుగుతున్న ఆకాశం వైపు చూసింది. "కెన్జీ అక్కడ నక్షత్రాల ద్వీపంలో ఉన్నాడని అనుకుంటున్నావా?"

"అతను ఎక్కడ ఉన్నా, ఇప్పుడు సంతోషంగా ఉన్నాడని నాకు నమ్మకం ఉంది," అని నర్సు చెప్పింది. "ఆ అలసిపోయిన, రోగగ్రస్తమైన శరీరాన్ని వదిలించుకుని, అతని ఆత్మ స్వేచ్ఛగా ఉంది."

సదాకో నిశ్శబ్దంగా, గాలికి మేపుల్ చెట్టు ఆకులు గలగలలాడటాన్ని వింటూ ఉంది . తర్వాత ఆమె, "తరువాత నేను చనిపోబోతున్నాను, కదా?" అంది.

"అస్సలు కాదు!" నర్స్ యసునగా గట్టిగా తల ఊపుతూ జవాబిచ్చింది. ఆమె సదాకో మంచం మీద కొన్ని రంగుల కాగితాలు పరిచింది. "రా, పడుకునే ముందు ఇంకో కాగితపు కొంగను మడవడం నేను చూస్తాను. నువ్వు వెయ్యి పక్షులను మడవడం పూర్తి చేశాక, చాలా ముసలమ్మ అయ్యేంత వరకు బ్రతుకుతావు."

సదాకో ఆ మాటను నమ్మడానికి చాలా ప్రయత్నించింది. ఆమె జాగ్రత్తగా కొంగలను మడిచి, అదే కోరిక కోరుకుంది.

నాలుగు వందల అరపై మూడు.

నాలుగు వందల అరపై నాలుగు...

7.
వందలాది కోరికలు

జూన్ నెల ఎడతెరిపి లేకుండా దీర్ఘ వర్షాలతో వచ్చింది. రోజులు గడిచేకొద్దీ కిటికీలపై వర్షపు చినుకులు పడుతుండటంతో ఆకాశం బూడిద రంగులో ఉంది . మేపుల్ చెట్టు ఆకుల నుండి వర్షపు నీరు నిరంతరాయంగా కారుతోంది. త్వరలోనే గదిలోని ప్రతి వస్తువు బూజు వాసనతో నిండిపోయింది. దుప్పట్లు కూడా తడిగా, జిగటగా అనిపించాయి.

సదాకో పాలిపోయి, నీరసించిపోయింది. ఆమెను చూడటానికి ఆమె తల్లిదండ్రులకు, మసాహిరోకు మాత్రమే అనుమతి ఉండేది. ఆమెను ఉత్సాహపరచడానికి పెదురు తరగతి వారు ఒక కోకెషి బొమ్మను పంపారు. ఆ చెక్క బొమ్మ ముఖంలోని ఉదాసీన చిరునవ్వు, దాని కిమోనోపై చిత్రించిన ఎర్ర గులాబీలు సదాకోకు నచ్చాయి. ఆ బొమ్మ సదాకో మంచం పక్కన ఉన్న బల్లపై గల బంగారు కొంగ పక్కన నిలబడి ఉంది.

సదాకో సరిగ్గా తినడం లేదని నసాకి ఆందోళన చెందింది. ఒక సాయంత్రం ఆమె ఫురోషికీ మూటలో చుట్టిన ఒక ఆశ్చర్యకరమైన బహుమతిని తీసుకువచ్చింది. అందులో సదాకోకు ఇష్టమైన ఆహారాలన్నీ ఉన్నాయి—ఒక ఎగ్ రోల్, చికెన్ మరియు అన్నం, ఊరగాయ రేగు పండ్లు, మరియు బీన్ కేకులు. సదాకో దిండ్లకు ఆనుకుని కూర్చుని తినడానికి ప్రయత్నించింది. కానీ ప్రయోజనం లేదు. వాచిన ఆమె చిగుళ్ళు ఎంతగా నొప్పి పెట్టాయంటే, ఆమె నమలలేకపోయింది. చివరికి, సదాకో ఆ మంచి పదార్థాలను పక్కకు నెట్టివేసింది. ఆమె తల్లి కళ్ళు ఏడుస్తున్నట్లుగా ప్రకాశవంతంగా ఉన్నాయి.

"నేను ఎంత పిరికిదాన్ని!" అని సదాకో ఆవేశంగా అంది. తన తల్లిని బాధపెట్టినందుకు తన మీద తనకే కోపం వచ్చింది. నసాకి కుటుంబం దగ్గర ఖరీదైన ఆహారం కోసం అదనపు డబ్బు లేదని కూడా ఆమెకు తెలుసు. సదాకో కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి, కానీ ఆమె వెంటనే వాటిని తుడుచుకుంది.

"పర్వాలేదు," శ్రీమతి నసాకి ఓదార్పుగా అన్నారు. ఆమె సదాకోను తన చేతుల్లోకి తీసుకుని లాలించారు. "నువ్వు త్వరలోనే కోలుకుంటావు. బహుశా మళ్ళీ సూర్యోదయం అయినప్పుడు."

సదాకో తన తల్లికి ఆనుకుని, ఆమె కవితల పుస్తకం చదువుతుంటే విన్నది. మసాహిరో వచ్చినప్పుడు, సదాకో మరింత ప్రశాంతంగా, సంతోషంగా ఉంది. అతను ఆమెకు పాఠశాల వార్తలు చెప్పి, ప్రత్యేకంగా సిద్ధం చేసిన రాత్రి భోజనంలో కొంత తిన్నాడు.

మసాహిరో వెళ్ళే ముందు, "ఓహ్, నేను దాదాపు మర్చిపోయాను! ఎయిజి నీకు ఒక బహుమతి పంపాడు," అన్నాడు. అతను తన జేబులో చేయి పెట్టి, నలిగిపోయిన ఒక వెండి కాగితపు ముక్కను బయటకు తీశాడు. దాన్ని తన సోదరికి ఇస్తూ, "ఇదిగో," అన్నాడు. "ఇది వేరొక కొంగ కోసం అని ఎయిజి చెప్పాడు."

సదాకో ఆ కాగితాన్ని వాసన చూసింది. " అమ్మో ! ఇది మిఠాయి వాసన వస్తోంది," అంది ఆమె. "దేవతలకు చాక్లెట్ అంటే ఇష్టమని ఆశిస్తున్నాను."

ముగ్గురూ పగలబడి నవ్వారు. కొన్ని రోజుల తర్వాత సదాకో నవ్వడం అదే మొదటిసారి. అది ఒక మంచి సంకేతం. బహుశా బంగారు కొంగ మాయ పనిచేయడం మొదలుపెట్టిందేమో. ఆమె కాగితాన్ని సరిచేసి, ఒక పక్షిని మడిచింది.

ఐదు వందల నలభై ఒకటి . . .

కానీ ఆమె ఇంకేమీ చేయలేనంతగా అలసిపోయింది. సదాకో మంచం మీద సాగిలపడి కళ్ళు మూసుకుంది. శ్రీమతి ససాకి గదిలోంచి మెల్లగా బయటకు వెళ్తూ, సదాకో చిన్నప్పుడు తను చెప్పే ఒక పద్యాన్ని గుసగుసగా చెప్పింది:

ఓ దివ్య కొంగల గుంపు

నా బిడ్డను నీ రెక్కలతో కప్పు

8.
చివరి రోజులు

జూలై నెలాఖరులో, వాతావరణం వెచ్చగా, ఎండగా ఉంది. సదాకో ఆరోగ్యం మెరుగుపడుతున్నట్లు అనిపించింది. "నేను వెయ్యి కొంగల లక్ష్యంలో సగానికి పైగా పూర్తి చేశాను," అని ఆమె మసాహిరోతో చెప్పింది, "కాబట్టి ఏదో మంచి జరగబోతోంది."

అనుకున్నట్లే జరిగింది. ఆమెకు ఆకలి తిరిగి వచ్చింది అలగే చాలా వరకు నొప్పి తగ్గిపోయింది. తన మెరుగుదల కి డాక్టర్ నుమాటా ఆనందించి, సదాకోను ఇంటికి వెళ్లి తిరిగి రావచ్చు అని చెప్పారు. ఆ రాత్రి సదాకో ఎంతగానో ఉద్వేగానికి లోనై నిద్రపోలేకపోయింది. ఆ అద్భుతం కొనసాగడం కోసం ఆమె మరిన్ని కొంగలను తయారు చేసింది.

ఆరు వందల ఇరవై ఒకటి.

ఆరు వందల ఇరవై రెండు ...

సంవత్సరంలో అతిపెద్ద పండుగ అయిన ఓ బాన్ సెలవలు సందర్భంగా కుటుంబంతో కలిసి ఇంట్లో ఉండటం అద్భుతంగా అనిపించింది. ఓ బాన్ అనేది భూలోకంలో తాము ప్రేమించిన వారిని సందర్శించడానికి తిరిగి వచ్చే మృతుల ఆత్మల కోసం జరుపుకునే ఒక ప్రత్యేక వేడుక.

శ్రీమతి ససాకి మరియు మిట్సుయే ఇల్లు మెరిసేంతవరకు రుద్ది, ఊడ్చారు. తాజా పువ్వులు బల్లను ప్రకాశవంతం చేశాయి. సదాకో యొక్క బంగారు కొంగ మరియు కోకెషి బొమ్మ కూడా అక్కడే ఉన్నాయి. గాలిలో రుచికరమైన పండుగ వంటకాల సువాసనలు నిండి ఉన్నాయి. దెయ్యాలు సందర్శించినప్పుడు వాటి కోసం పూజా వేదిక అరలో చిక్కుడు గింజల కేకులు మరియు అన్నపు ఉండల వంటకాలను ఉంచారు.

ఆ రాత్రి చీకటిలో ఆత్మలు దారి కనుక్కోవడానికి వీలుగా తన తల్లి బయట ఒక లాంతరు పెట్టడం సదాకో చూసింది. ఆమె సంతోషంగా నిట్టూర్చింది. బహుశా, బహుశా, తను శాశ్వతంగా ఇంటికి తిరిగి వచ్చిందేమో.

కొన్ని రోజుల పాటు స్నేహితులు, బంధువులు నిరంతరాయంగా ససాకి కుటుంబాన్ని పరామర్శించడానికి వస్తూనే ఉన్నారు.

వారం ముగిసేసరికి సదాకో మళ్ళీ పాలిపోయి, అలసిపోయింది. ఆమె నిశ్శబ్దంగా కూర్చుని ఇతరులను చూడటం తప్ప ఏమీ చేయలేకపోయింది.

"సదాకోకి ఇప్పుడు ఖచ్చితంగా మంచి నడవడిక వచ్చింది," అని ససాకి గారు అన్నారు. " తన మనవరాలు ఎంత హుందాగా తయారైందో చూసి ఓబా చాన్ ఆత్మ ఖచ్చితంగా సంతోషిస్తూ ఉంటుంది."

"మీరెలా అలా అనగలరు!" అని శ్రీమతి ససాకి ఆక్రోశించారు, "మన చురుకైన పాత సదాకో తిరిగి రావటమే నా కోరిక" ఆమె కళ్ళను తుడుచుకుంటూ వంటగదిలోకి హడావిడిగా వెళ్ళిపోయారు.

నేను అందరినీ బాధపెడుతున్నాను, అని సదాకో అనుకుంది. తను అకస్మాత్తుగా తన పాత రూపంలోకి మారిపోతే ఎంత బాగుండునని కోరుకుంది. అప్పుడు తన తల్లి ఎంత సంతోషిస్తుందో!సదాకో మనసులో ఏముందో తెలిసినట్లుగా, ఆమె తండ్రి బొంగురు గొంతుతో, "ఇప్పుడు చూడు, కంగారు పడకు. రాత్రి బాగా నిద్రపోయాక నీకు అంతా బాగుంటుంది," అన్నాడు.

కానీ మరుసటి రోజు సదాకో ఆసుపత్రికి తిరిగి వెళ్ళవలసి వచ్చింది. మొదటిసారిగా ఆ ప్రశాంతమైన ఆసుపత్రి గదిలో ఉండటం ఆమెకు సంతోషాన్నిచ్చింది. ఆమె తల్లిదండ్రులు చాలా సేపటి వరకు మంచం పక్కన కూర్చున్నారు. అప్పుడప్పుడు సదాకో ఒక రకమైన వింత అర్ధనిద్రలోకి జారుకుంది.

"నేను చనిపోయాక," ఆమె కలలు కంటున్నట్లుగా అడిగింది, "నా ఆత్మ కోసం నాకిష్టమైన బీన్ కేకులను బలిపీఠం మీద పెడతారా?"

శ్రీమతి ససాకి మాట్లాడలేకపోయారు. ఆవిడ తన కూతురి చేతిని తన చేతుల్లోకి తీసుకొని గట్టిగా పట్టుకున్నారు.

హుష్!" ససాకి గారు వింత స్వరంతో అన్నారు. "అది జరగడానికి చాలా చాలా సంవత్సరాలు పడుతుంది. ఇప్పుడు ప్రయత్నము విరమించద్దు , సదాకో చాన్. నువ్వు ఇంకొన్ని వందల క్రేన్‌లు మాత్రమే తయారు చేయాలి."

నర్సు యసునగా సదాకోకు విశ్రాంతినిచ్చే మందు ఇచ్చింది. ఆమె కళ్ళు మూసుకునే ముందు, సదాకో బంగారు కొంగను తాకడానికి చేయి చాచింది.

"నేను కోలుకుంటాను, ఏదో ఒక రోజు గాలిలా పరుగెడతాను," అని ఆమె కోకెషి బొమ్మతో గొణిగింది.+

అప్పటి నుండి డాక్టర్ నుమాటా దాదాపు ప్రతిరోజు సదాకోకు రక్త మార్పిడి లేదా ఇంజెక్షన్లు ఇచ్చేవారు. "బాధగా ఉంటుందని నాకు తెలుసు," అన్నారు ఆయన, "కానీ మనం ప్రయత్నిస్తూనే ఉండాలి."

సదాకో తలూపింది. ఆమె ఆ ఇంజెక్షన్ల గురించి గానీ, దాదాపు నిరంతరం ఉండే నొప్పి గురించి గానీ ఎప్పుడూ ఫిర్యాదు చేయలేదు. ఆమె లోపల లోతుగా ఒక పెద్ద నొప్పి పెరుగుతోంది. అది చనిపోతానేమోనన్న భయం. ఆమె ఆ వ్యాధితో పాటు దానితో కూడా పోరాడవలసి వచ్చింది. ఆ బంగారు కొంగ సహాయపడింది. ఆశ ఎప్పుడూ ఉంటుందని అది సదాకోకు గుర్తుచేసింది.

శ్రీమతి ససాకి ఆసుపత్రిలో ఎక్కువ సమయం గడిపేవారు. ప్రతి మధ్యాహ్నం సదాకో హాలులో ఆమె ప్లాస్టిక్ చెప్పుల సుపరిచితమైన 'స్లాప్-స్లాప్' శబ్దం కోసం ఎదురుచూసేది. సందర్శకులందరూ ద్వారం వద్ద పసుపు రంగు చెప్పులు వేసుకోవాలి, కానీ శ్రీమతి ససాకి చెప్పుల శబ్దం ప్రత్యేకంగా ఉండేది. తన తల్లి ముఖం ఆందోళనతో నిండి ఉండటం చూసి సదాకో గుండె బరువెక్కింది.

కుటుంబం చివరిసారిగా చూడటానికి వచ్చినప్పుడు మేపుల్ చెట్టు ఆకులు తుప్పు, బంగారు రంగులోకి మారుతున్నాయి. ఎయిజి, బంగారు కాగితంలో చుట్టి, ఎర్ర రిబ్బన్‌తో కట్టిన ఒక పెద్ద పెట్టెను సదాకో చేతికిచ్చాడు. సదాకో నెమ్మదిగా దాన్ని తెరిచింది. దాని లోపల, తన తల్లి ఎప్పటినుంచో తన కోసం కోరుకుంటున్న ఒక వస్తువు ఉంది—దానిపై చెర్రీ పువ్వుల డిజైన్ ఉన్న ఒక పట్టు కిమోనో. వెచ్చటి కన్నీళ్లు తన కళ్లను మసకబార్చడాన్ని సదాకో చవి చూసింది.

"ఎందుకు అది తయ్యారు చేసావు?" అని ఆమె ఆ మెత్తని వస్త్రాన్ని తాకుతూ అడిగింది. "నేను దాన్ని ఎప్పటికీ ధరించలేను, పైగా పట్టు చాలా ఖరీదు."

"సదాకో చాన్ ," ఆమె తండ్రి మృదువుగా అన్నాడు, "మీ అమ్మ దాన్ని కుట్టడం పూర్తి చేయడానికి నిన్న రాత్రి చాలాసేపు మేల్కొని ఉంది. ఆమె కోసం దాన్ని వేసుకుని చూడు."

సదాకో చాలా కష్టపడి మంచం మీద నుండి లేచింది. శ్రీమతి ససాకి ఆమెకు కిమోనో వేసుకోవడానికి, నడుము పట్టీ కట్టుకోవడానికి సహాయం చేసింది. తన వాచిన కాళ్లు కిమోనో వల్ల కనపడకపోవటం సదాకో సంతోషించింది. ఆమె తడబడుతూ కుంటుతూ గది దాటి వెళ్లి, కిటికీ పక్కన ఉన్న తన కుర్చీలో కూర్చుంది. కిమోనోలో ఆమె ఒక యువరాణిలా ఉందని అందరూ అంగీకరించారు.

ఆ క్షణంలో చిజుకో లోపలికి వచ్చింది. కొద్దిసేపు వచ్చి వెళ్ళడానికి డాక్టర్ నుమాటా ఆమెకు అనుమతి ఇచ్చారు. ఆమె సదాకో వైపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ, "నువ్వు స్కూల్ బట్టల కన్నా ఈ దుస్తుల్లోనే బాగున్నావు," అంది.

అందరూ నవ్వారు. సదాకో కూడా. "అయితే నేను మళ్ళీ కోలుకున్నాక, ప్రతిరోజూ క్లాసులకు దీన్ని వేసుకుంటాను," అని ఆమె సరదాగా అంది.

ఆ ఆలోచనకు మిట్సు మరియు ఎయిజి కిసుక్కున నవ్వారు.

కొద్దిసేపు, వాళ్ళకి ఇంట్లో గడిపిన పాత మంచి రోజుల్లా అనిపించింది. వాళ్ళు పదాల ఆటలు ఆడారు, సదాకోకి ఇష్టమైన పాటలు పాడారు. ఇంతలో, ఆమె ఆ నొప్పిని బయటపడనీయకుండా, కుర్చీలో బిగుసుకుపోయి కూర్చుంది. కానీ ఆ నొప్పికి తగిన ఫలితం దక్కింది. ఆమె తల్లిదండ్రులు వెళ్ళిపోతున్నప్పుడు, వాళ్ళు దాదాపు సంతోషంగా కనిపించారు.

నిద్రపోవడానికి ముందు, సదాకో ఒక్క కాగితపు కొంగను మాత్రమే మడవగలిగింది.

ఆరు వందల నలభై నాలుగు . . .

అది ఆమె చేసిన చివరిది.

9.
గాలితో పందెం

సదాకో బలహీనపడుతున్న కొద్దీ, ఆమె మరణం గురించి ఎక్కువగా ఆలోచించసాగింది. తను స్వర్గ పర్వతం మీద జీవిస్తుందా? చనిపోవడం బాధాకరంగా ఉంటుందా? లేక నిద్రలోకి జారుకోవడం లాంటిదా?

అయ్యో, దీని గురించి మర్చిపోగలిగితే ఎంత బాగుండును, అని సదాకో అనుకుంది. కానీ అది వాన పడకుండా ఆపడానికి ప్రయత్నించడం లాంటిది. ఆమె వేరే విషయం మీద దృష్టి పెట్టగానే, మృత్యువు మళ్ళీ ఆమె మనసులోకి చొచ్చుకువచ్చింది.

అక్టోబర్ నెల మధ్యలో, సదాకోకు పగలు రాత్రి అనే స్పృహ తప్పిపోయింది. ఒకసారి ఆమె మేల్కొని ఉన్నప్పుడు, తన తల్లి ఏడవడం చూసింది.

"ఏడవకు," ఆమె బ్రతిమాలింది. "దయచేసి ఏడవకు." సదాకో ఇంకా ఏదో చెప్పాలనుకుంది, కానీ ఆమె నోరు, నాలుక కదలలేదు. ఆమె చెంపపై నుండి ఒక కన్నీటి చుక్క జారింది. తను తన తల్లికి ఎంతో దుఃఖాన్ని కలిగించింది. ఇక ఇప్పుడు సదాకో చేయగలిగిందల్లా కాగితపు కొంగలను తయారుచేస్తూ, ఏదైనా అద్భుతం జరుగుతుందని ఆశించడమే.

ఆమె ఒక కాగితంతో తడబడింది. దాన్ని మడవడానికి ఆమె వేళ్లు చాలా మొద్దుబారిపోయాయి.

"నేను కనీసం ఒక కొంగను కూడా తయారు చేయలేకపోతున్నాను," అని ఆమె తనలో తాను అనుకుంది. "నేను నిజమైన తాబేలులా మారిపోయాను!" చీకటిలోకి కొట్టుకుపోకముందే, సదాకో తన సర్వశక్తితో ఆ కాగితాన్ని మడవడానికి త్వరగా, త్వరగా ప్రయత్నించింది.

కొన్ని నిమిషాలు లేదా గంటల తర్వాత డాక్టర్ నుమాటా లోపలికి వచ్చి సదాకో నుదుటిని తాకారు. ఆయన ఆమె చేతుల్లోంచి ఆ కాగితాన్ని సున్నితంగా తీసుకున్నారు. "ఇక విశ్రాంతి తీసుకోవాల్సిన సమయం వచ్చింది. రేపు నువ్వు మరిన్ని పక్షులను తయారు చేయవచ్చు," అని ఆయన అనడం ఆమెకు సరిగ్గా వినిపించలేదు.

సదాకో మెల్లగా తల ఊపింది. రేపు... రేపు అనేది చాలా చాలా దూరంగా ఉన్నట్లు అనిపించింది.

ఆమె మళ్ళీ మేల్కొన్నప్పుడు, కుటుంబం అక్కడే ఉంది. సదాకో వారిని చూసి నవ్వింది. ఆమె ఎప్పటికీ తనతో ఉండే ఆ ఆత్మీయ, ప్రేమమయమైన వలయంలో ఒక భాగం. దాన్ని ఏదీ ఎప్పటికీ మార్చలేదు.

అప్పటికే ఆమె కళ్ల వెనుక కాంతులు నాట్యం చేస్తున్నాయి. సదాకో తన సన్నని, వణుకుతున్న చేతిని జరిపి ఆ బంగారు కొంగను తాకింది. ప్రాణం ఆమె నుంచి జారిపోతోంది, కానీ ఆ కొంగ సదాకోకు అంతరంగంలో మరింత బలాన్నిచ్చింది.

ఆమె పైకప్పుకు వేలాడుతున్న తన పక్షుల గుంపును చూసింది. ఆమె చూస్తుండగా, ఒక తేలికపాటి శరదృతువు గాలి ఆ పక్షులను రెపరెపలాడేలా, అటూ ఇటూ ఊగేలా చేసింది. అవి సజీవంగా ఉండి, తెరిచి ఉన్న కిటికీలోంచి బయటకు ఎగిరిపోతున్నట్లు అనిపించాయి. అవి ఎంత అందంగా, స్వేచ్ఛగా ఉన్నాయో! సదాకో నిట్టూర్చి కళ్ళు మూసుకుంది.

ఆమె ఇక ఎప్పటికీ మేల్కోలేదు.

ముగింపు

సదాకో ససాకి అక్టోబర్ 25, 1955న మరణించారు.

ఆమె తోటి విద్యార్థులు మూడు వందల యాభై ఆరు కొంగలను మడిచి, వాటిలో వెయ్యి కొంగలను సదాకోతో పాటు పాతిపెట్టారు. ఒక విధంగా ఆమె కోరిక నెరవేరింది. ఆమె చాలా కాలం పాటు ప్రజల హృదయాలలో నిలిచిపోతుంది.

అంత్యక్రియల తర్వాత, వెదురు తరగతి వారు సదాకో ఉత్తరాలను సేకరించి ఒక పుస్తకంగా ప్రచురించారు. ఆమె ఆసుపత్రిలో ఉన్నప్పుడు సదాకోకు ఇచ్చిన బొమ్మ పేరు మీద దానికి 'కోకెషి' అని పేరు పెట్టారు. ఆ పుస్తకం జపాన్ అంతటా పంపబడింది మరియు త్వరలోనే సదాకో మరియు ఆమె వెయ్యి కాగితపు కొంగల గురించి అందరికీ తెలిసింది.

సదాకో స్నేహితులు ఆమెకు మరియు అణుబాంబు దాడిలో మరణించిన పిల్లలందరికీ ఒక స్మారక చిహ్నాన్ని నిర్మించాలని కలలు కనడం ప్రారంభించారు. దేశవ్యాప్తంగా ఉన్న యువత ఈ ప్రాజెక్ట్ కోసం డబ్బును సేకరించడంలో సహాయపడ్డారు. చివరకు, వారి కల నెరవేరింది. 1958లో హిరోషిమా శాంతి పార్కులో ఆ విగ్రహాన్ని ఆవిష్కరించారు. అక్కడ, స్వర్గధామమైన ఒక గ్రానైట్ పర్వతం పైన సదాకో నిలబడి ఉంటుంది. ఆమె చాచిన చేతులలో ఒక బంగారు కొంగను పట్టుకొని ఉంటుంది.

ఆమె గౌరవార్థం 'ఫోల్డెడ్ క్రేన్ క్లబ్' ఏర్పాటు చేయబడింది. సభ్యులు ఇప్పటికీ ఆగస్టు 6న—శాంతి దినోత్సవం నాడు—సదాకో విగ్రహం కింద వేలాది కాగితపు కొంగలను ఉంచుతారు. వారు ఒక కోరిక కూడా కోరుకుంటారు—వారి కోరిక విగ్రహం పీఠంపై చెక్కబడి ఉంది:

ఇది మా ఆక్రందన,

ఇదే మా ప్రార్థన;

ప్రపంచంలో శాంతి.

హిరోషిమాలో పుట్టిన సదాకో చాలా చురుకైనది మరియు క్రీడాకారిణి— తన పాఠశాల పరుగు పందెం జట్టులో తార. ఆ తర్వాత ఆమెకు కళ్ళు తిరగడం మొదలైంది. ఆమె పసికందుగా ఉన్నప్పుడు తన నగరంపై పడిన అణుబాంబు దుష్ప్రభావమైన లుకేమియాతో త్వరలోనే తీవ్ర అనారోగ్యానికి గురైనప్పటికీ, సదాకో తన పరుగును ఎదుర్కొన్నట్లే, తన అనారోగ్యాన్ని కూడా అకుంఠిత స్ఫూర్తితో ఎదుర్కొంది. ఒక జపనీస్ పురాణ గాథను గుర్తుచేసుకుంటూ, సదాకో కాగితపు కొంగలను మడవడం మొదలుపెట్టింది. ఎందుకంటే, ఆ పురాణ గాథ ప్రకారం, అనారోగ్యంతో ఉన్న వ్యక్తి వెయ్యి కొంగలను మడిస్తే, దేవతలు ఆమె కోరికను తీర్చి, ఆమెను తిరిగి ఆరోగ్యవంతురాలిగా చేస్తారు.

ఒక నిజ కథ ఆధారంగా, 'సదాకో మరియు వెయ్యి కాగితపు కొంగలు' జపాన్‌లో ఒక యువతిని వీరవనితగా నిలిపిన ధైర్యాన్ని కీర్తిస్తుంది.